

עילון קיבוץ העוגן מס' 62 | יוני 2017 | סיון-תמוז תשע"ז

(צילומים: אילון רושפלד ויעקב גולדמן)

יום הילד 2017

שלום לכם

אנחנו ממשיכות להתחדש בפינות חדשות בעיתון, והפעם פינה חדשה ומוזיקלית שתכתוב **איילת ענבר**, בשם: "**צלילי המוסיקה בשבילי הקיבוץ**". המדור יתמקד באנשים שעוסקים במוסיקה כמקצוע / תחביב / אהבה ויספר את סיפורם האישי. אז אם אתם מוסיקאים חבויים / אנונימיים או מוכרים, ומעוניינים להתראיין, נשמח שתפנו אלינו, לאיילת, או תמליצו על אחרים.

חוץ מעוגות ונשפים, יש לנו בגיליון הזה עוד ראיון מרכזי ומעניין עם דמות מאוד מרכזית בקיבוצנו, פינת "מפי הטף" חזרה לאחר חופשה קצרה, הברזייה שוב עמוסה, ובקיצור, יש מה לקרוא..

נתבקשנו למסור: מטעמי בטיחות, שער הכניסה לבית העלמין סגור ברוב שעות היום. לפני אזכרות, ניתן לתאם עם **דניאל פואה** את פתיחתו בטלפון 052-3374496

**שתהיה קריאה מהנה
רית ומרב**

הרבה אירועים וימים מיוחדים עברו עלינו בתקופה האחרונה: חג השבועות אשר נערך השנה במתכונת חדשה ומרעננת ברוב פאר והדר, פתיחת בריכת השחייה שצוינה באירוע ססגוני ושמח, אשר שילב תחרות עוגות גבינה מאתגרת במיוחד. את מתכון העוגה המנצחת כפי שהובטח, תוכלו לקבל כאן בהמשך הגיליון....

גם האירוע המשותף לשלושת הקיבוצים עבר בהצלחה, בהמשך חגגנו כולנו בעזרתם הנפלאה של משפחת **קורן**, שהחזירו עטרה ליושנה וארגנו לכולנו את יום הילד הנפלא, ועכשיו, כשהחגיגות מאחורינו, אפשר להתפנות לפסטיבלי יום יומי השנה בכיתות ובגנים, וביציאה לחופש הגדול של הילדים הנרגשים, ושל ההורים שקצת פחות....

זה הזמן להזכיר לכולנו לנסוע בזהירות ברחבי הקיבוץ ובשביליו, ולשמור על הילדים של כולנו.

תנו כבוד למסיימי כיתה י"ב שחגגו בנשף הוליוודי מכובד במיוחד, ומככבים אצלנו בכתבה בלעדית....

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וויג

חופש רחב X חופש ארוך = חופש גדול

מרגה דה בריין, גדי גדיש

החופש הגדול היה פתוח ליזמות עיסקית. בין היתר "הקמנו" (קבוצת רימון), מפעל לייצור בושם שנעשה מעלים של וורדים ומי ברז.

מילאנו בקבוקים בנוזל היקר ומכרנו לחברי הקיבוץ... היה זמן לשוטט ולבדוק מה יש מעניין ברחבי הקיבוץ. למשל על הרמפה של המטבח היו תמיד הפתעות: אבטיחים, כיכרות טריים של לחם ממשמר השרון וכו'.

היינו לוקחים כיכר, חותכים לחצי, מרוקנים את התוכן וממלאים בסלט קצוץ. (אל תנסו בבית!). גם חלק מהאבטיחים הגיע לחדרים שלנו מתחת למיטות, עד שמוטיז ד"ל הודיע לנו שהחגיגה נגמרה.

בקיצור, ימים מתוקים ורחוקים שכנראה כבר לא יחזרו במתכונת המיוחדת הזאת.

קיץ נעים לכולם ממרגדי

התאפקנו כל השנה וסוף סוף הגיע החופש הגדול. הבוקר נראה אחרת. אין לחץ, לא ממהרים לשום מקום, שקט ואפשר לישון עוד קצת.

צריך רק לטפל בחיות של משק הילדים, ובצומח, וזה נעשה בתוך רנות עם כל הכיתות בחברת הילדים.

תפקיד נוסף שהיה לנו בקיץ: כל כמה שבועות רוקנו את בריכת השחייה, ואנחנו התבקשנו לשפשף היטב את הרצפה ולהוריד את הירוקת.

גולת הכותרת של החופש היתה כמובן, הקייטנה בכפר ויתקין. גרנו באוהלים מהצבא האנגלי, וישנו על מיטות מתקפלות של הצבא האנגלי. את האוכל הביאו כל יום עם טרקטור מהקיבוץ.

חוף בית ינאי לא היה בשימוש ואנחנו נסענו תמיד למכמורת. באמצע החופש היה נהוג לעשות לנו "הבראה", כשהאוכל הטעים היה בדרך כלל לא ממש בריא...

קרן שקד פוקס

למרדכי משפחה ענפה: לאירית ובעלה יואב ארבעה ילדים (נטע, נעה, אוריה ועידו) ו-6 נכדים; לרוני ובעלה ארבעה ילדים; ולאיתי (אשר חזר בתשובה) יש שבעה ילדים ו-31 נכדים. בסה"כ יש למרדכי 15 נכדים ו-37 נינים! ציפורה נפטרה לפני כ-20 שנה, וכיום גר מרדכי עם המטפל המסור **מל**. בקיבוץ גרים אירית ויואב; נטע, טל ושלושת ילדיהם, ונעה, ארז ושני ילדיהם.

מרדכי מקפיד לצאת לסיבובי הליכה פעמיים ביום. הוא אוהב לקרוא, ו"מכור" לטלוויזיה. הוא לא מפספס אף פעילות של קהילה מחבקת, ומתראה לעתים עם חבריו **ברטו ואברמיקו**. בימי שישי מתאספת המשפחה, לרוב אצל אירית, עמה יש לו קשר קרוב. מרדכי מרוצה מאוד מן הקיבוץ – למרות שאין חדר אוכל יותר... הוא נהנה מהקהילתיות, מהדאגה לוותיקים ומהערבות ההדדית. שימשיך כך!

ממש בימים אלו חגג מרדכי יום הולדת 90! נאחל לו המון מזל טוב, נחת ובריאות איתנה.

מרדכי נולד באיסטנבול בשנת 1927. בהשפעת התרבות הצרפתי-תית, בה היה נהוג "לעשות" שני ילדים בלבד, היה למרדכי אח אחד, מבוגר ממנו. אמו הייתה עקרת בית, אביו מנהל חשבונות. המשפחה לא הייתה עשירה, אך מצבה הכלכלי היה בסדר גמור. המשפחה חיה בקהילה היהודית שומרת המסורת, ובבית דיברו צרפתית ולידנו. מרדכי למד בבית ספר דובר צרפתית עד גיל 8, אז נדרש לעבור לבית ספר תורכי. הילדות היתה ילדות שמחה.

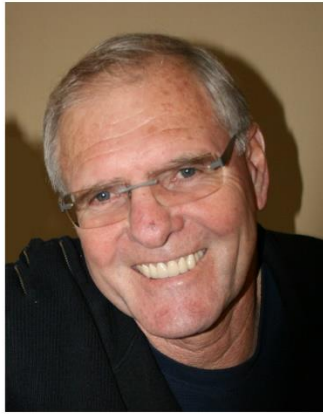
כשהיה מרדכי בן 16 נשלחה דודתו ממקדוניה למחנה השמדה. לאחר שהחלו שמועות כי מכינים מחנות הסגר עבור היהודים בתור רכיה, החליטו אלה שיש להוציא את הילדים מתורכיה עד יעבור זעם. מרדכי, אשר באותה תקופה כבר השתתף באספות סודיות של הסוכנות ולמד עברית – ושם גם פגש את אשתו לעתיד, **אלנה** – עלה עם חבריו על רכבת עד לגבול סוריה. מסוריה עברו ללבנון. מרדכי סיפר איך שם קפץ לים וכמעט טבע... עד שצרפתי אחד משה אותו מן המים והצילו. מלבנון עברו הנערים לראש הנקרה. וכך, בשנת 1940 הגיע מרדכי לארץ ישראל.

מראש הנקרה נלקחו מרדכי וחבריו לחיפה, למחנה עולים בבת גלים. במחנה ניתן לאלנה השם "**ציפורה**". לאחר בירור מי חילונו ומי דתי, ובהצעת אח של אלנה, הם נשלחו לקיבוץ מעברות. במעברות היה נהדר! תקופה יפה. היו שם הרבה בולגרים, ומרדכי וחבריו חשו שייכות. למדו, עבדו והרגישו כציפורים חופשיות. במסגרת הכשרות וטילים שעשו הם נחשפו ליופיו של הגליל, ורצו להישלח להתיישבות שם. אך לתנועה היו תכניות אחרות... והם נשלחו לדרום, לקיבוץ גבולות.

בגבולות עסק מרדכי בחקלאות, והיה "אחראי יער". במסגרת זו היה אחראי לשתילת האשלים, עצים המתאימים לאקלים במקום ולא צריכים הרבה מים. כאשר החליטו מרדכי וציפורה להתחתן, הם היו צריכים לנסוע עד לבאר שבע. שם נאלצו לחפש גברים שי-צטרפו למניין... לבני הזוג נולדו שלושה ילדים – **אירית, איתי ורוני**. לילדים לא הייתה מסגרת בקיבוץ, והם למדו ביד מרדכי. ובכלל, החיים בדרום לא היו קלים – סופות חול, קשיי פרנסה, מוקשים שפיזרו הפדאיון.

גבולות היה באותה תקופה "תחנת מעבר" של גרעינים שבאו והלכו, ותנועת הקיבוץ הארצי פעלה למען הצערת וייצוב הקיבוץ ע"י העברת משפחות הוותיקים לקיבוץ אחר. במקור הייתה משפחת בכר אמורה לעבור לקיבוץ חצור, אולם **פירי שחר** "משך" את המשפחה לקיבוץ העוגן. היה זה בשנת 1964. תחילה עבד מרדכי בחקלאות, בכרם. אך אז מרכז המשק הורה לו לעבור לבית החרושת, ושם עבד עד ליציאתו לגמלאות. מרדכי עבד בכל שלבי הייצור ובכל התחנות. משום שעבד ליד המכונות הרועשות שעות ארוכות בלי להגן על אזניו, נפגעה שמיעתו. ציפורה עבדה במחסן הילדים. מרדכי אהב את הקיבוץ – ובעיקר את חדר האוכל.

דברים שסיפר לנו אורי גל

רית ברך, מרב אילן

בחודש יולי הקרוב, ימלאו שנתיים לכהונתו של אורי כיו"ר הקיבוץ. נפגשנו איתו באחד הערבים על מרפסת ביתו העמוסה בעציצים ירוקים ומטופחים (ע"י חיה), כדי לשמוע איך הוא מסכם את התקופה החולפת, מה השתנה, מה ירצה שישתנה, החיים כיו"ר וכחבר קיבוץ במקביל, שאיפות, חרטות... כשהשעון הראה שתיכף אחת אחר חצות, החלטנו לעצור. לפניכם הראיון.

דינה

אי אפשר להתחיל את המפגש הזה, בלי כמה מילים חמות על זו שהכל מסתובב סביב צירה. או כמו שאורי מגדיר אותה: "ההארד דיסק של קיבוץ העוגן. דיסקרטיבית ביותר וטוב שכך. לא משאירה שום דבר ליד המקרה. אם רואה ביומן שמישהו לא יכול להגיע, מתקשרת, משנה ומעדכנת. מנהלת באופן רשמי 3 יומנים באופן שוטף, של מנהלת הקהילה, מנהל עסקי ושלי, ונותנת שירות מצוין לעוד המון אנשים שהעיקריים בהם – **איציק מור** החשב, **יהודית שמרר**, **מיכה הראל**. נמצאת כל היום במזכירות. מקנה לי ביטחון אדיר. שגר ושכת. עובדת מול כל הגורמים החיצוניים – עורכי דין, קבלנים, יועצים, רשויות, ובנוסף לכל זה, היא התחנה שמקבלת את כל פניות חברי הקיבוץ וזה ממש לא פשוט...".

כשהתחלת את התפקיד, מה הכי הפתיע אותך?

"הזלזול הנוראי בכספי הציבור. הקלות הבלתי נסבלת של הוצאת כספים הפתיעה אותי ברמות. לאף אחד לא היה מספיק אכפת לעצור את ההוצאות הללו. בנוסף, היו מספר חברים שקיבלו סכומי כסף באופן קבוע על דברים מיותרים ומוגזמים. חובות של גורמים חיצוניים נשאו פתוחים זמן רב ולא פעלו לגבות אותם."

ומה עשית כדי לשנות את זה?

"במהלך לא מאוד מורכב ולא ממש מסובך, התחלתי לעשות סדר. מהתקנת שעון נוכחות במזכירות, אליו משויכים גם עובדי הנוי, שומרי הלילה ועובדי החצר, והתקנת שעונים נוספים במרכז זון ובשיבולים. בפעוטונים של הגיל הרך, המטפלות מדווחות לרכזת הגיל הרך את שעות העבודה. לפני זה, כל אחד קיבל תלוש משכורת בלי הקפדה מספקת לכמה עבד ונכח באותו חודש. הוצאתי נוהל מסודר לקניית חומרים לספקים, מנהלי ועובדי הענפים, דבר שלפני כן היה פרוץ. כיום לא יוצא שום צ'ק ללא אישורי וחתמתי. אני מסתכל על הכסף שיוצא מהקיבוץ כאילו הוא יוצא מכיסם של 321 חברי הקיבוץ. כך גם כשחבר בא אלי לבקש עזרה אישית כספית. לצערי, עד היום אני מרגיש חריג במערכת בתחום הזה. הפסקתי את התשלומים המיותרים של מספר החברים ויישרנו את גביית הכסף מהחייבים החיצוניים.

סה"כ הצלחנו לחסוך בשנה הראשונה 600,000 ש"ח."

ומה נשמע בוועד, הרוחות נרגעו קצת?

"האתגר החשוב מבחינתי בעבודת הוועד, הוא גישור הפער בין הרכב הוועד לבין הרכב האוכלוסייה בקיבוץ. אני מרגיש שאוכלוסיות רבות לא מיוצגות בוועד, ושבוועד יש מי שאינו מכיר את האוכלוסיות היותר מבוגרות בקיבוץ. אין לצערי מספיק הכרה

בזכויות של אנשים שכל חייהם עבדו וחיים פה. היות והוועד מקבל החלטות בצורה דמוקרטית, הרבה פעמים מצאתי את עצמי בעמדת מיעוט בדברים שהיו מבחינתי קו אדום והייתי

צריך להציל אותם ולא לוותר: מרפאת השיניים, עיתון "ביתנו", בית שיבולים. את מרפאת השיניים החליטו בכלל לסגור ולהפסיק כל פעילות. יחד עם **יוסי לביא** נסענו לקיבוצים בהם קיימות מרפאות שיניים במודל קיבוצי העובדות ומצליחות להיות רווחיות. למדנו, וכרגע, נכון לתקופה זו, נראה שמרפאת השיניים תסיים את השנה כשהיא מאוזנת. חשוב לי לציין שחרף הרוחות הסוערות, חברי הוועד מאוד אכפתיים וקידמנו ושיפרנו המון דברים עבור הקיבוץ, בהם נושאים שהיינו כקיבוץ תקועים בהם שנים רבות, ועל כך לוועד מגיע מלוא הקרדיט."

הנהלה כלכלית

"מטבע הדברים, הוועד והנהלה הכלכלית, עובדים לא מעט בשת"פ. מצד אחד, בזכות ההרכב האנושי, השת"פ הוא טוב וחיובי. מצד שני, המבנה הארגוני, כפי שהוא כיום, יוצר שני נהגים על אותו הגה, שלא תמיד רוצים לנסוע לאותו כיוון. הוועד הוא היחיד שיש לו סמכות מבחינה משפטית. הנהלה הכלכלית ממליצה והוועד מיישם. לו הייתי אני בונה את המבנה הארגוני, הייתי עושה זאת כך, שיש וועד מנהל ובתוכו גוף ניהולי כלכלי. אז היה נשאר נהג אחד על ההגה. בגישה שלי אני מאציל סמכויות, וכל עוד לא חוצים קו אדום או מתעכבים באופן מוגזם - אני לא מתערב."

בהירארכיה הקיבוצית, האם מתגלגלות לפתחך גם בעיות שאתה כלל לא אמור לטפל בהן?

"הרבה בעיות לא צריכות להגיע אלי, אבל אין לי לב להעביר הלאה, בעיקר כשמדובר באנשים מבוגרים. מאוד מקפיד על פעולות ללא משוא פנים. שם בצד את מה שאני חושב על אותו אדם שפונה אלי באותו רגע. יש עלי הרבה ביקורת שאני מעורב מדי... אני יוזם ומקדם לא מעט דברים לטובת החברים והקיבוץ, ולא תמיד כולם אוהבים את זה. אני רואה כחלק אינטגרלי מתפקידי, לקדם ולשפר דברים בקיבוץ, ולעיתים זה דורך על היבלות של אדם זה או אחר."

אתה מרגיש שקיימת איפה ואיפה בין החברים בקיבוץ?

"לצערי, בסה"כ הכללי, קיימת איפה ואיפה. אני משתדל לנהוג בשוויון בין החברים. אני לוחם צדק במקומות שבהם העוול הוא בלתי נסלח ואף נעמד על הרגליים האחוריות. אני משלם המון במחיר של זמן ופופולאריות בשביל לייצג את הפרט מול המערכת ואת המערכת מול הפרט, וזה עולה לי ביג טיים."

שלם עם החלטות שקיבלת?

"לא! עשיתי גם טעויות. חלק גדול בגלל חוסר ההיכרות עם הנושא, וחלק בגלל התמימות... לקח לי זמן עד שאיבדתי את התמימות הזו. לא האמנתי עד כמה אנשים מוצצים את המערכת וכמה המערכת מאפשרת להם לעשות זאת.

היו מקרים מאוד לא פשוטים שהיה צריך לעבוד ממש קשה על מנת להגן על הקיבוץ מתופעות כאלו. ישנו קושי מובנה בתרבות הניהולית שלנו: אנשים לא משלימים שלהחלטות ניהוליות יש סופיות... עוד ישיבה ועוד ערעור ואינספור שעות ניהוליות רבות מבזבזות."

קשה להסתובב בקיבוץ כשאתה בתפקיד כל כך מורכב...

"בכון. זה מורכב וקורה הרבה פעמים. גם כשאני הולך לאירוע או לקחת את הנכדים ופוגש בגן אדם שנתתי לו תשובה שלא אהב או מישהו שעצרתי לו תקציב למשהו והוא מחמיץ פנים."

מי לדעתך מתאים לכהן כיו"ר חיצוני - מישהו מהקיבוץ או מחוצה לו?

"לצערי גיליתי שלאנשים חיצוניים שמילאו את התפקיד הזה, לא היה מספיק אכפת ממה שקורה פה - בעיקר בתחום הכספי ובהגנה על הקיבוץ מפני חברים הפוגעים בו. נוצרים מצבים בהם העברין על כללי הקיבוץ נתפס כקורבן והחבר הנורמטיבי כ"אשם". תפקידנו בהנהלה כולל אכיפת הנהלים והכללים, ולעיתים זה במחיר גבוה. חשוב שיהיה מישהו שגם ימשיך לגור פה אחרי שסיים את התפקיד. מצד שני, זה מחיר שקשה לשלם עליו מההיבט האנושי. אני שלם עם הבחירה שעשיתי כשלקחתי על עצמי את התפקיד הזה, ואני בהחלט חושב שמי שחי פה צריך לקחת חלק פעיל בחיים הקיבוציים."

העוגן - מעצמת נדיבות והתנדבות

"אני שמח מאוד שיש פה עשרות אנשים שתורמים מזמנם וממרחם למען הקיבוץ ואני מאוד מעריך את זה. אחד הדברים שאני מאוד מטפח בתפקידי זה את נושא ההתנדבות. כי לתת זה לקבל. כי מי שנותן, לא עסוק במה הוא לא מקבל. ולהעוגן יש בהחלט במה להתגאות ולהתפאר בכמות הנתינה שלו. לדעתי יש כ-100 אנשים שמתנדבים, מתוך 321 חברי קיבוץ וכ-200 תושבים/שוכרים, בהם אנשים ממש ממש נפלאים. עדיין נושא הפרגון מאוד לוקה אצלנו בחסר, אך חשוב לציין שגם בתחום זה חל שיפור גדול. מטבע הדברים צלילי הביקורת נשמעים בקול רם יותר מצלילי התמיכה."

דברים שרצית לקדם ולא הצלחת

"יש שני דברים עיקריים שאני מרגיש שלא הצלחתי בהם: האחד עובדי הקיבוץ והשני צוות הוועד. כיום יש 30 חברים העובדים בקיבוץ (בנוסף לחינוך ושיבולים), ומאוד רציתי שהקבוצה הזו תעבוד כארגון מתפתח ומתקדם. רציתי לארגן ארוחת צהריים משותפת אחת לשבוע לכולם, ועוד דברים - לצערי, החבר'ה לא מעוניינים. גם בהרמות כוסית, טיולים משותפים, ועוד פעילויות שאני מנסה לארגן, אין היענות מספקת, ועל מנת להתגבש - צריך להיות יחד. כך גם בנושא הוועד. רציתי להפוך את הוועד לקבוצת ניהול מנהיגה אשר עובדת יחד ובהרמוניה למען מטרות ויעדים משותפים, עם מגדלור אחד שאליו כולם מכוונים. לצערי, גם כאן לא הצלחתי מספיק."

מה מתסכל אותך?

"העובדה שחלק ניכר מזמני אני מרגיש כמטפלת... שעות רבות בשבוע אני עוסק בסכסוכי שכנים, או ב'תגיד לו, תגיד לה', או במתן אינפורמציה שוב ושוב על מידע שהתפרסם. בתפקידי כיו"ר אני מתווך בין הציפיות לבין התשלום עליהן... כולם רוצים חינוך טוב יותר, תשתיות משופרות ועוד, אבל לא רוצים לשלם... לפעמים גם מספרים עלי סיפורים מסמרי שיער שלא היו ולא

נבראו, ואז לך תוכיח שאין לך אחות... (מה גם שיש לי)".

אפרופו תשתיות, מה יהיה עם הכביש העוקף שמסביב לבריכה???

"מדובר על הקטע בין ביתם של אלי ושירה אפרת ועד מאחורי בריכת השחייה בערך. זוהי הוצאה כספית שנאמדת סביב 150,000 ₪ וצריך להקצות לזה תקציב."

ואם הכל היה אפשרי, מה היית מאחל להעוגן?

"הייתי מבקש מכל אחת ואחד בקיבוץ לשים לעצמו שתי מטרות: האחת לפרגן למישהו בקיבוץ, ושתיים - למי שעדיין לא מתנדב - שיעשה זאת. אפילו בדבר קטן, כי אין הרגשה טובה מזו. אם נעשה זאת נהיה קהילה שמאוד כיף לחיות בה."

אתה מתנדב?

"כן."

היכן?

"לא מעוניין להגיד. בשלב הזה אנחנו מבינות שמדובר על מתן בסתר, ולא לוחצות יותר מדי."

בספטמבר הקרוב יש הצבעה על יו"ר הוועד, וביוני 2018 על יו"ר הקיבוץ. רואה את עצמך ממשיך עוד קדנציה?

"עדיין מוקדם מדי לקבל החלטה."

שקיפות ויושרה הם נר לרגליי

"אין שום דבר שאני מסתיר (למעט צנעת הפרט). לא עוקף את הכללים לטובת אינטרס כזה או אחר. לדוגמא, ועדת ביקורת שבחנה את עבודת ההנהלה, הוועד, ההשכרות, הנח"ש, סטאטוֹ-סים ומעמד, קיבלה ותקבל את מלוא המידע, מבלי להסתיר כלום, זאת חרף היות לעיתים ועדת ביקורת כנציגת קבילות הציבור, למרות שזהו אינה תפקידה. אוסיף כי רשמ האגודות, מבקר המועצה ומבקר הקיבוץ, מצאו את הניהול אצלנו - תקין ומוערך."

נקודת אור

"לפעמים, ברגע של תסכול, כשיש לי מצב רוח, אני קורא את עצמי לסדר, עולה לעמדת ההליקופטר ומסתכל על הדברים מלמעלה, ואומר וואלה! יש בהעוגן למעלה מ-90% של אנשים נפלאים ששווה לעבוד בשבילם. למרות שאני מתוגמל על יום בשבוע, אני עובד כל יום בשבוע... תפקיד ניהולי הוא תפקיד שירותי. הרבה יותר קל לסטות לכיוון המעטים שעושים את הרעש הגדול ולשכוח את האנשים הרבים והנפלאים שחיים פה." חשוב לי לציין ולהעריך כראוי את "צוות העוגן", אותם 30 שפועלים ימים יומיים עבור כולנו.

המשפחה

יליד העוגן, בן 65, נשוי 42 שנה לחיה, אותה הכיר כשהגיעה מקנדה בשנת 73' לעשות אולפן בהעוגן. זה היה בדיוק בזמן מלחמת יום הכיפורים. החתונה נערכה בקנדה.

בנם של וולטר ותמר. אבא של מתן, איל, אדם וינאי, וחותן של טלי, אור ועומר. סבא מאושר של אגם, איתן, אמה, נגה ורונה.

"לדעתי, אני אחד מברי המזל, אולי אפילו היחיד, שיש לו פה שני הורים, אישה, בנים, כלות ונכדים. 4 דורות!"

בזמנו הפנוי אורי מאוד אוהב לעזור לאנשים בכל צורה שהיא (ראה התנדבות), שוחה 3 פעמים בשבוע בבית יצחק בחורף ובהעוגן בקיץ, ואוהב לקרוא ספרים.

רק דבר אחד, שהוא משמעותי כל כך, מעיב על כל המקום הנפלא הזה - יוקר המוצרים!

הסופר שלנו יקר בעשרות, אם לא יותר... אחוזים, בהשוואה למקומות אחרים ברחבי ישראל. השאלה אם לא הגיע הזמן, לחשב מסלול מחדש ולבדוק אפשרות התקשרות עם ספק אחר, לאו דווקא עם קבוצת אלון, אליה אנחנו משויכים כרגע. ישנם לא מעט קיבוצים ברחבי הארץ אשר עובדים עם רשתות אחרות דוגמת "שפע שוק", שם המחירים נמוכים בהרבה. חשוב לזכור, שרוב האוכלוסייה המשתמשת בשירותי הסופר בהעוגן, הינה אוכלוסייה של מבוגרים שאין ביכולתם להגיע לקנות במקומות אחרים, ומן הראוי להתחשב בהם ולא להעמיס עליהם הוצאות מיותרות.

מאירים ומעירים על כל מה שמפריע אצלנו בקיבוץ

הכלבו שלנו, שהפך ברבות השנים ל"אלונית בקיבוץ", משרת אותנו, חברי הקיבוץ ועוד רבים וטובים, בצורה הכי טובה שיש! המקום תמיד נקי ומסודר, שעות הפתיחה ארוכות וגמישות, יש מבחר מכובד, עובדות הקיבוץ **ורה איטקין**, **טלי יימן** ו**ורה דולבורד**, מעניקות שירות אדיב, מחויך ותמיד נשמעות לכל הבקשות עם חיוך גדול והמון רצון טוב.

עורכות ביתנו היקרות והחרוצות הידד!

בהקשר זה חשוב לי להגיד: כל הכבוד ל**שרית** וגם תודה ממני וממשפחתי ומעוד רבים אחרים על הפקת שלל אירועים תרבותיים. נכון, לעתים רחוקות חסר תוכן או צביון מקומי, אך משיח־תי הליליות איתך בשכונה, שרית, אני יודעת עד כמה זה קשה לגייס אנשים שישמחו לעשות ולתרום בהתנדבות. אני באמת מעריכה את זה שאת לא מוותרת על חג, גם כאשר את נשאת בארגון שלו לגמרי לבד...

ואסיים בהצעה וב"הרמה להנחתה": קחו את מדור הזרקור והאירו באמצעותו את הדברים היפים, הצנועים והחשובים שקורים כאן. אלה שנותנים לנו כח להמשיך ולעשות, אלה שפרסום מקומי עליהם יוכל לגייס שותפים לעשייה...

...אז

תודה לך **לימור משק** על עבודה ללא לאות, מסביב לשעון, עם שרית וצוות עוזרים, על הפקת אירועי חג השבועות, שלקחו בחשבון את הצרכים השונים של כל אחד באוכלוסייה. התכנים בטקס היו ברמה גבוהה, יפים ומוקפדים וגרמו לי לתחושת גאווה בקהילה בה בחרתי לחיות. הצלחת להביא את כל היופי והטוב שבנו לבמה. על כך הרבה תודה!

מי שמעוניין להאיר או להעיר על האירוע, אודה אם יפנה אלי באופן אישי.

רעות קדר

היוזמה החדשה לתת במה - "שופר לדברים שמפריעים... שמוסדות הקיבוץ יוכלו להתייחס אליהם בצורה שיבחרו".

ובכן, "מוסדות הקיבוץ" הם אתן. "מוסדות הקיבוץ" הם אני. "מוסדות הקיבוץ" הם אנחנו כולנו. והנה הדרך בה אני בחרתי להתייחס למספר נקודות שעלו במדור.

כל עוד נחיה בתחושה שעושים לנו, לוקחים לנו, שותים לנו, נהיה קרבנות של שיטה מסוימת וחסרי יכולת לשנות ולהשפיע על הדברים החשובים לנו.

לדעתי המדור והדרך בה מוצגים בו הקיטורים מפי החברים (סליחה על הבוטות), אינה ראויה ואינה מכבדת אותנו. את כולנו. אנשים פעילים שבחרו לחיות בקהילה ולהשפיע עליה בדרך של יצירה ועשייה.

לגבי תחילת טקס סיום הזיכרון ופתיחת חגיגות העצמאות - השנה לראשונה לקחו הנעורים שלנו, בהובלתה של **אביב**, את הנושא. הטקס היה צריך דיוקים ושיפורים והפקנו לקחים. לא חיכינו לביתנו שישפוך אור על הדברים שהיינו צריכים לשפר, שמענו אנשים אכפתיים ורציניים שפנו אלינו, ולא התחבאו, והאירו את עינינו. תודה לכם אנשים אמיצים. בזכותכם בשנה הבאה יהיה טקס מוצלח יותר שיתחיל בשעה הנכונה...

אתייחס גם לתכני חג העצמאות. מה שנכתב במדור הוא ביקורת שמעתי מפיה של חברת קיבוץ אמיצה שהעזה להסתכל לי בלבן של העיניים...

הוליווד זה כאן...

רוני בלייר

כן, כן, ממש כמו שזה נשמע, נשף סיום י"ב! ממש כמו שכולנו רואים בסרטים ובתוכניות האמריקאיות - בית ספר "רמות ים", בגרסת החלום האמריקאי, כשהכוכבים הראשיים הם שכבת י"ב, ואתם בהעוגן מכירים אותם היטב!!!

אז איפה הכל התחיל...

בתקופה האחרונה, כמעט כל בתי הספר עורכים ומארגנים מעין נשף שכזה. לערב אחד, מתכנסת כל השכבה באולם או בגן אירודים עים גדול ומכובד, וכולם מתקשטים ומתכוננים שעות ארוכות במיוחד לערב הנוצץ והמרגש הזה: החל במציאת בן זוג, קיטשי עד כמה שזה נשמע, זהו חלק בלתי נפרד מהעניין... הבנות ממהרות לחנויות למצוא שמלה מתאימה וראייה, הבנים נוהרים לחנויות לקנות חליפות שלא היו מביישות אף חתן. ישנם אפילו זוגות שמשקיעים ומתאימים את העניבה והשמלה כך שיהיו באותו צבע...

אז, נכון שלחלקכם זה נשמע שטויות, ואתם בטח אומרים לעצמכם שאנחנו חיים בסרט, ושהנוער של היום הוא לא כמו של פעם, אבל בשבילנו זהו הערב שכולנו מחכים לו כל השנה, אז מותר לנו להיות קיטשים לפעמים! :

מציאת בן זוג

הכל מתחיל ונגמר פה. שאלות רצות בקרב השכבה, מי הולך עם מי? מי הציע למי? מי נתקע בלי בן זוג? שילובים של זוגות צצים, חלקם מתאימים, על חלקם כולנו מרימים גבה ולא מבינים את הקשר, אך בסופו של עניין, הכל מסתכם בתמונה על השטיח האדום שבו הזוג צועד ונראה במלוא הדרו.

וכאן דווקא, אנחנו לא מתיימרים לחקות את האמריקאים ואת מה שאנו רואים בסרטים. אצלנו אין הצעות מושקעות ומשודרגות, אין תליית שלטי חוצות ברחבי בית הספר, אין כתובות על ענן, בסך הכל הצעה פשוטה הן מהבנים והן מהבנות, שמסתכמת במספר מילים: אתה רוצה ללכת איתי לנשף?

איפור, שיער, שמלה, ציפורניים, כל ההכנות הנדרשות

"ישנן בנות, ישנן בנות..." ההתארגנות לנשף ארוכת דרך ורבת מכות שולים.

איזו שמלה? איזו גזרה? איזה צבע? אילו נעליים? מה לעשות בשיער? איזה איפור? איזה לק למרוח בידיים? וברגליים? הכל נלקח ברצינות עד הפרטים הקטנים.

ההתארגנות מתחילה במציאת שמלה מתאימה מחמיאה. התאמת הנעליים לשמלה תגיע מיד אחר כך. ישנן כאלו שהולכות למספרה ומשתדרגות בתסרוקות מיוחדות, ויש מי שתלך גם למאפרת מקצועית. כל אחת רוצה להראות מינימום מיליון דולר. ובל נשכח שכל העסק לא יוצא זול בכלל... אך מה לא נעשה בשביל להיות מלכה ליום אחד?

וכמובן שאנו לא שוכחים את הבנים! לערב אחד, הבנים קונים חליפות מהודרות, וישנם שמכינים לעצמם חליפה מותאמת אישית.

ניכר שכולם משקיעים בעצמם המון! הכל בשביל ערב אחד נוצץ במיוחד.

יום האירוע הגדול הגיע!

לאחר שכל ההכנות וההתארגנות הסתיימו בהצלחה ובהתרגשות רבה, הגיע הזמן להתחיל את הערב כמו שצריך ולחגוג עד אור הבוקר. כל ההכנות אכן השתלמו עבור הרגע המיוחל הזה. כולם נפגשים יפים מתמיד בגן האירועים "חלום בחווה", בו מתקיים הנשף שלנו. כולם כולל כולם נראים מדהים. כל כך כיף לראות את כל השכבה לערב אחד משקיעים בעצמם ומתעלים מעל כל הציפיות. המטרה הנעלה מכל היא ליהנות עם השכבה, לילה אחרון יחיד ומיוחד מושקע ומצנץ שבו אנו מרשים לעצמנו לשחרר מעצורים, להצטלם כמה שיותר כדי לתעד כל רגע ורגע, לרקוד, להשתחרר ולהיות פשוט כולם ביחד.

כיצד עושים זאת?

- **לתת להם להוביל** - הורים נוטים להבנות את המשחק, לתת הוראות ועצות ולהכתיב את הקצב. התוצאה היא בדרך כלל חוויה לא מתגמלת עבור הילד וגם עבור ההורה.
- **לאפשר חקירה** - בזמן משחק משותף עם ילדים קטנים יותר, רצוי להימנע משאלות מכוונות ומלאות ציפייה (כמו, איזו חיה זאת או איזה צבע זה?) ומהערות ותיקונים, כיוון שהם חוסמים את החקירה העצמאית ועוצרים את רצף המשחק. אפשר פשוט לתאר את מה שהילד עושה.
- **לחזק** - חשוב לשבח את הילד על הרעיונות שהוא מציג ולזכור שהתוצר הסופי אינו המטרה אלא התהליך.
- **להציע פתרונות** - כשהילד נתקל בקושי במהלך המשחק, ניתן לתת הצעה לפתרון אבל גם לעודד אותו להציע הצעות משלו. מתן פתרון מיידי במקום לאפשר לילד לנסות בעצמו מגבירה את התלות ואינה מאפשרת לפתח את ההערכה העצמית של הילד.
- **להתאים את המשחק לילד** - ילדים לעיתים "נדבקים" למשחק אחד. זה לא בהכרח מעיד על נוקשות או חוסר גמישות. החזרה שוב ושוב לאותו משחק מאפשרת לצבור בטחון ולעבור בבוא העת למשחק מורכב יותר.
- **להגמיש את החוקים** - פעמים רבות ילדים מסרבים לשחק לפי החוקים במשחקי קופסא ומשנים אותם באופן שיעזור להם לנצח. לפחות בגילים צעירים (עד גיל 7-8), כיוון שיכולת ההבנה שלהם את החוקים היא חלקית, אפשר להימנע מעימותים ולאפשר יצירה של חוקים חדשים ללא חשש שהם לא ילמדו להתמודד עם הפסד. יש ויהיו מספיק הזדמנויות גם לחוויה הזו.
- **"לזרום"** - היכולת לשחק ולקיים את "מרחב הביניים" בין מציאות לדמיון תלויה גם בסביבה הורית מאפשרת. כשילד עוטה גלימה למשל ומספר להוריו איזה כוחות על הוא עומד להפעיל, קיום המשחק שלו תלוי בהורה. אם ההורה יחל בסדרת שאלות מציקות על כוח הפלאי - הוא לא יוכל לשחק. לעומת זאת, אם ההורה יצטרף לפנטזיה שלו, יתאפשר מימוש וביטוי עצמי.

זכרו שהמשחק הוא כלי ולא מטרה ומעבר להיבטים ההתפתחתיים תיים הוא גם יכול לייצר יחסים חמים, תשומת לב חיובית וחוויות משותפות. ולמרות היותו תחום ומוגדר, הוא החופש לשחק עם המציאות ולמצוא את המשמעות שלנו בתוכה.

אני משחק משמע אני קיים!

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

"החינוך היעיל ביותר הוא לתת לילד לשחק בדברים נפלאים"

אפלטון

יום שבת. כרגיל, נעם (בן 5) ואני במשא ומתן על זמן מסך. זה מאבק בלתי פוסק שמכין אותו להיות שליח בצוות המשא ומתן המדיני בבוא העת. הוא יודע להתמקח ובימי שבת כשהעייפות גוברת, התהליך מסתיים במסך לנעם, תמורת שנ"צ להורים. הוא מרוצה כי הצליח לעבור ארנה ב"קלאש רויאל", אבל אני מתמלאת רגשות אשמה...

המשחק הוא צורך אוניברסלי. כולנו משחקים (גם כמבוגרים) מהרבה סיבות שונות - סקרנות לחומרים, תחושת שליטה, עיבוד חוויות, עיבוד של יחסים, אפשרות לבטא צרכים שונים, פריקת רגשות ותסכולים, תחרותיות ופשוט הנאה... משחק, זו מיומנות שנשענת על מגוון יכולות ומשפיעה על מגוון יכולות (ולכן הוא מתפתח עם השנים) ויש לה תפקיד מרכזי בהתפתחות השכלית, המוטורית, החברתית והרגשית של ילדים. משחק יוצר הזדמנויות לפתח כושר הסתגלות וכושר למידה, הסקת מסקנות, שכלול תנועה, התמודדות עם בעיות וחשיבה יצירתית. זהו תרגיל בתחרות, בשמירה על חוקים ושבירתם וכו'...

למעשה, רוב החוקרים מייחסים חשיבות רבה למשחק ולתרומתו ליכולת הלמידה בבית הספר. ולא מדובר על Game כמו "קלאש רויאל" באייפד, אלא על Play המאפשר חווית משחק.

ברמה הרגשית וההתפתחות האישיותית, משחק מלמד את הילדים על עצמם, על היכולות שלהם ועל ההתייחסות שלהם לעולם. הוא מאפשר לעבד חוויות יום יומיות תוך התעלמות מחוקי המציאות המוכרים (במשחק סימבולי) והפעלת הדמיון בהתאם לצרכים ולרצונות. כך ניתן למשל לחזק את תחושת הביטחון ולהפיג פחדים וחרדות ע"י שימוש בדמויות של גיבורי על.

אחד התאורטיקנים המוכרים שדיברו על חשיבות המשחק היה דונלד ויניקוט. ויניקוט עסק במפגש בין האם לתינוק והדגיש את חשיבות המשחק בהתפתחות העצמי ובביסוס תחושת הנפרדות ביחס לאחר וראה ביכולת לשחק וליצור מפתח לבריאות נפשית. הוא דיבר על כך שבמשחק, יש לילד אפשרות לשהות במעין "מרחב ביניים" בין העולם הנפשי הפנימי והמציאות החיצונית. אזור דמדומים שבו אין איום ממשי, מגרש המשחקים הרגשי שבו מתקיימת החוויה היצירתית כולה (היצירתיות והפעולה הספונטנית של האדם). וכמו תמיד, כיוון שילדים לא מגדלים את עצמם, לנוכחות ההורית יש משמעות רבה גם במשחק כדרך לפיתוח עצמאות, תחושת שליטה וביטחון עצמי.

צלילי המוסיקה בשבילי הקיבוץ

איילת ענבר

בחופשה האחרונה שלו, חודש לפני שהשתחרר, קנה לי מפוחית ולימד אותי לנגן, כך הגשים לי את רצוני העז. לצערי, לא הספקנו הרבה לנגן ביחד, אבל הוא לימד אותי את הבסיס ומאז הייתי ממשיך להקשיב למוסיקה, לנסות ולנגן."

וכך למדת לנגן, משמיעה?

"כן, הייתי יושב שעות ומתאמן ומפתח את הנגינה. אני לא יודע לקרוא תווים, לא למדתי. הייתי מקשיב ללארי אדלר, הוא היה הנגן הכי טוב בעולם, וניסיתי לחקות את הנגינה שלו עד שלבסוף פרשתי כנפיים ולמדתי לנגן מבלי לנסות לחקות נגנים אחרים. עם השנים לאט לאט זנחתי את הנגינה."

אז מתי חזרת לנגן במפוחית?

"עם בואה לעולם של נכדתי הראשונה **סיון**, חזרתי לנגן במפוחית שירי ילדים, וכמובן שבחגים בגנים ובימי הולדת. עם הזמן, עם בוא כל נכד ונכדה המשכתי לנגן והיום אני כבר מנגן לכולם."

כיום, אני מנגן עם סיון, נכדתי הבוגרת, היא באורגן ואני במפוחית."

ועכשיו הוא פונה אלי בשאלה... **"מאיפה את חושבת בעלך יודע לתופף?"**

ואז הוא נזכר, שבתקופת המוסד החינוכי, היה מתופף של תנועת השומר הצעיר במזרע. באותה תקופה היו המון אירועים, מפקדים שומריים ועוד... "הייתי מתופף עם מקלות. אהבתי את הקצב של המצעדים, מצעדי 1 במאי בחיפה, ולימים גם תופפתי בדרבוקה עם החברה. כשרון היה ילד, נתתי לו שני מקלות דקים ולימדתי אותו לתופף, אחת המתנות שנתנו לשרון זה תוף עבודת יד, רציני כזה עם עור."

כיום, חוץ מנגינה על מפוחית לנכדים, מה עוד אתה עושה מבחינה מוסיקלית?

"פעם בשבוע אני שר עם חבורת הגמלאים של גבעת חיים מאוחד במועדון לחבר שלהם, ופותח את המפגש בנגינת שיר במפוחית, מה שעוזר לי לשכלל ולשדרג את הנגינה שלי. וכמובן מאזין למוסיקה, בעיקר לסימפוניות, הרבה שעות ביום כי זה מרגיע אותי."

חוץ מסימפוניות איזו מוסיקה עוד אתה שומע?

"אני רב גוני במוסיקה. אוהב לשמוע קונצרטים. לדוגמא: קונצרט מס' 2 של שופן. תזמורת קלה, הכוונה למוסיקה קלאסית שהיא לא סימפוניה או קונצרט, אייל גולן, מוסיקה עברית ישנה, בכל יום שישי אני מאזין 3 שעות לתכנית "עברי לשבת".

אני רוצה לסיים בסיפור קטן ובסופו שאלה: לפני כמה שנים, כש־טיילתי בספרד, ראיתי כלי נגינה מיוחד ומדהים! כלי עגול כמו סיר פלא, בעל פתח למעלה, שהנגן סובב אותו על ידו ועל ידי כך הפיק צלילים חלומיים...עד היום אני לא יודע איך נקרא הכלי הזה... אשמח מאוד אם מישהו מבין הקוראים ידע לפתור את התעלומה..."

מוטי ענבר, חמי היקר, נולד בפולין, עלה לארץ במסגרת ילדי טהרן בגיל 5, ונקלט בקיבוץ מזרע, שם גדל והתחנך.

לימים הכיר את **נוגה**, ומאז ועד היום נשואים הם באושר ולהם שלושה בנים ובן, (כמו שמוטי נוהג להתבדח כשהילדים היו קטנים): **שרון, דותן, אופיר וכרמל**, 7 נכדים ואחד בדרך.

צאצאיו גם הם מוסיקליים: שרון סאונד מן ומתופף, דותן מנגן בגיטרה חשמלית וכרמל בגיטרה קלאסית. הנכדים מוסיקליים בדרכם.

מתי גילית לראשונה את המוסיקה?

"כבר מהגן המטפלת היתה מלמדת שירים כמו "מזמור ליקיני־טון", והייתי מחכה בכיליון עיניים למפגש המוסיקלי ונהנה ממנו באופן קבוע."

האם למדת גם לנגן?

"כן, בחברה הצעירה כיתות א-ו למדנו שיעורי מוסיקה מסודרים, כמובן בכלי הראשון חלילית, כמו בכל הקיבוצים... בכלי זה לא כל כך הצטיינתי, היה לי קשה לסתום את החורים... אבל במהלך השנים אהבתי להקשיב למוסיקה. המורה, **צופיה נהרין** (אימו של אוהד נהרין, כוריאוגרף ורקדן נודע, א"ע), היתה משמיעה לנו מוסיקה קלאסית ומסבירה מה עומד מאחורי הצלילים ולמה התכוון המלחין, בזכותה התאהבתי בהאזנה למוסיקה קלאסית. אני זוכר שבתקופת המוסד החינוכי, היה חבר מזרע, שהיה מעריך מושבע של מוסיקה קלאסית, הוא דאג כל שבוע להשמיע קונצרט בפטפון ענק, במדשאה שליד המועדון לחבר והיה מעדכן בלוח המודעות איזו יצירה תושמע. לדוגמא: הסימפוניה הפנטסטית של ברליוז."

ביום הזיכרון ניגנת את "אלי אלי", ואנשים התפעלו מנגינתך המרגשת והופתעו לדעת שאתה מנגן במפוחית... אז ספר לנו, איפה למדת לנגן?

שמוליק ז"ל, אחי הבכור, שנהרג בתקופת "מבצע סיני", היה דמות נערצת עלי. כל דבר שהיה עושה רציני ללמוד ממנו.

50 שנה למלחמת ששת הימים - קבוצת נרקיס בטיול בירושלים לזכר יאיר גולדברג

שאלו נשרי

גדעון שמרר, שהשתתף בקרב על כיבוש גבעת התחמושת, סיפר את סיפור ההכנות לקרב, הקרב עצמו וחלקו שלו בקרב, וציין את מקום נפילתו של יאיר בין הגדרות.

רפי תמיר, החי היום בקיבוץ גת, הגיע עם **גילה** אשתו ושניים מבניו, וסיפר על חלקו באותו קרב קשה על כיבוש גבעת התחמושת בו נהרגו 37 מחיילינו. רפי נפצע בקרב זה. הוא הראה לנו את מסלול הקרב שלו עד סוף התעלה.

משם נסענו להר הבית וביקרנו במנהרות הכותל בהדרכתו המעולה של מדריך הטיול. ספגנו קצת היסטוריה, שמענו על רגישות החפירות במקום זה, וסיימנו את המסע בארוחה טובה במסעדה ברובע הנוצרי של העיר העתיקה.

החלק האחרון של יום זה הוקדש לעליה לקברו של יאיר בהר הרצל. יאיר נקבר עוד בזמן המלחמה בחלקה של כובשי ירושלים בששת הימים. **נעמי שילר** הזכירה לכולנו את תולדות חייו, כישרו החברתיים, האמנותיים ובכלל מי היה יאיר עבורנו.

רמי לוסטיג שבא עם אשתו **יהודית** וכתב לאחרונה כמה ספרים, הקדיש ספר לזכרו של יאיר וסיפר על החברות הנפלאה שהיתה לו עימו ועל עשרות שנים של געגועים.

חברי נרקיס נוספים שהגיעו למפגש: **דוד פלג** שבא עם זוגתו מאוסטרליה במיוחד למפגש, **נוגה ענבר**, **אמנון שוורץ**,

אדם ניצן, **איציק מילנוב** ו**לזר זוננשיין**.

לסיום, הדגשנו כולנו את תקוותנו שנפילת יאיר וחבריו לא הייתה לשווא, ולמרות כל ביקורתנו על הנעשה היום במדינה, הרגשנו כמו שיאיר כתב באחד ממכתביו האחרונים "הפעם אין ברירה אחרת וגם אם ידרשו קורבנות נדע להקריבם".

לפני 50 שנה, לאחר המתנה של כמה שבועות מורטי עצבים, פרצה המלחמה. את תוצאותיה כולנו יודעים, ניצחון אדיר. מארץ קטנה במצור, חיסלה ישראל הקטנה את חילות האוויר של מצרים, סוריה ירדן ועירק, כבשה את כל סיני, רמת הגולן והגדה המערבית. תוצאות מדהימות אלו, ממדינה קטנה אשר הייתה לפני פרוץ המלחמה במיתון עמוק, והגיעה לניצחון הענק, הביאה את כולנו להרגשת אופוריה והקלה עצומה, לאחר שנים רבות של הרגשת מצור מאז קום המדינה. בישראל הייתה אווירה של מעצמה עולמית, כשגולת הכותרת היתה איחוד ירושלים.

מכאן אני מתחבר לסיפורם של חברי **"נרקיס"** (ועוד אלפי אזרחים). כולנו חזרנו מהמלחמה נפולי פנים. המחיר היקר ששילמנו עבור כל ההצלחות היה כבד מנשוא. חברנו **יאיר** היה בין הנופלים. אנחנו, הקבוצה הראשונה של ילדי קיבוץ העוגן, אשר מיום היוולדנו חיינו ביחד לאורך כל היום והלילה, שעקבנו זה אחר זה בזמן השירות הצבאי ועם שחרורנו גרנו אחד ליד השני, הרגשנו כאחים שכולים והבנו מהו מחירה האמיתי של המלחמה.

כל זה קרה בשנת 1967, היינו אז בני עשרים וארבע. היום, לאחר 50 שנה, כולנו סבים וסבתות, עלינו יחד חברי קבוצת נרקיס לירושלים, לזכור ולהזכיר את יאיר בעיר בה נפל.

את המפגש על גבעת התחמושת פתחה **מיכל** אחותו, ודיברה על המשפחה הפרטית שלהם, על האובדן והחשיבות בשימור זכרם של הנופלים. מיכל, שהיתה צעירה בכמה שנים מיאיר, הזכירה לנו כמה באמת היינו אנחנו חלק אינטגרלי מחייו, והודתה לנו בשם כל משפחתה על היוזמה ליום זיכרון זה.

למי תודה, למי ברכה

מיקום הטקס שודרג, הנוף, האוויר והאווירה היו לא פחות ממשולמים.

לסיום החגיגות, הוזמן כל מי שבגיל הנעורים פלוס, לרחצה לילית משודרגת בבריכה אשר כללה דוכני סנוקר, פינג פונג, דוכני מזון ללא תשלום ועוד אטרקציות והפתעות. היה רטוב וגם שמח.

אין מה לאמר - ברוב פאר והדר, חגגנו השנה את חג השבועות. חג אשר הושקעה בו מחשבה רבה, גיוס כוחות מחודשים, הרכבים ותכנים חדשים ומרעננים.

שרית, ריקי ולימור - נגעתן בכולנו!

תודה על הרבה מחשבה, גיוס ועשייה.

חגיגת שבועות החלה עם קבלת התוכנית המקורית, המושקעת והמקסימה שפרסמתן ועשתה היטב את העבודה - היינו כולנו בציפייה...

בצהרי ערב שבועות, כשמזג אוויר חם ומהביל שורר בחוץ, בספונג טניות נפלאה הודעתן בכל המדיות הקיימות, שהילדים מוזמנים לדשא מול הכלבו להירטב בממטרות ולהצטנן עם שוקו קר.

לפני הפתיחה הרשמית של הברכה, התייצבו כ-12 מתעמלים ומתעמלות מכל הגילאים

על הדשא הירוק והמטופח שבמעלה הברכה, וכשרוח קרירה מלטפת את גבם, החלו לתרגל טאי צ'י וצ'יקונג בהנחיית יעקב גוטרמן המדדים. מאוחר יותר, נפגשנו כולנו, שוב, בבריכה המטופחת והקרירה באווירה מפרגנת וחמימה, כשעל הדשאים פזורים מתנפחים לילדים וברקע מוסיקה נעימה.

כפי שהובטח, בשעה 12:00 התקיימה תחרות עוגת הגבינה המצטיינת, ולאחריה, אחה"צ, התכנסנו שוב יחדיו בבגדי חג צחורים לטקס הבאת הביכורים, בהנחייתם הנפלאה והקולחת של הזוג ליאורה ויוסקה גם.

קהילה מחבקת במפגש הונגרי

בערב שבועות קיימה **קהילה מחבקת** מפגש "הונגרי".

המועדון קושט ב"נגיעות" הונגריות והמשתתפים הרבים נהנו מאוד ממופע מעניין ומצחיק של ד"ר רפי קישון, על חייו ויצירתו של אביו - אפרים קישון.

בסוף המופע התפנקו כולם ממאכלים הונגריים, מעשה ידי הוותיקות ומתנדבות רבות (תודה ל**נעמי מילר** על "הניצוח"). לא נשאר פירור!

משפחת קורן היקרים

גרמתם לכולנו לקרון ☺

לצור, עמית, ענר וכל שבט קורן על שלוחותיו,

תודה גדולה על שחזור יום הילד המענג, הרטוב, הנוסטלגי ומעלה הזיכרונות,

נעים לאוזן, מאחד ומרגש.

ברוגע ובשלווה תקתקתם בוקר מגוון, עשיר, מהנה ומיוחד - יישר כח!!

מכולנו

חגיגת שבועות ברוח הקיבוץ בבית ספר אביחיל

(צילום: לילך גל)

אור גל

בבוקר שמשו של יום שישי, הגיעו כל ילדי בית ספר אביחיל לחגיגת שבועות ברוח הקיבוץ. ילדי העוגן חיכו בצפייה לארח את חבריהם במגרשם הביתי וההסעות החלו להגיע. נרגשים ולבושים בלבן הגיעו ביכורי בית הספר, ילדי כיתות א', עם הוריהם.

בטקס, שהנחו ילדי כיתות ו' מהעוגן, עברו האלפים בשער אשר סימל את הצמיחה והלמידה. כל אחד מילדי כיתות א' קיבל מילדי העוגן המארחים, עוגייה מעשה ידיהם. בהמשך, הציגה כל שכבה את אחד משבעת המינים בדרך היצירתית בה בחרו.

אירוח החג בקיבוץ קרם עור וגידים מתוך רצון וכוונה להעשיר ולהוסיף לתכנים הדתיים של החגים, גם תכנים חקלאיים חילוניים מתוך המסורת המיוחדת, הגאה ורבת השנים של הקיבוץ. הטקס שילב ברגישות תכנים אלו לצד אלו.

לאחר הטקס נהנו הילדים מפעילות בתחנות הקשורות לחג, לטבע ולקיבוץ - הרכבת הקיפה את חדר האוכל, המועדון והמד"כירות, בתחנת היצירה שמעו הילדים על ציפורי האזור והכינו מתקן ביתי להאכלת ציפורים מבקבוקי פלסטיק, בתחנת מחט בערימת שחת חיפשו טופי בערימת החציר, בתחנת הפנטומימה הציגו לחבריהם ללא מילים ביטויים הקשורים לחג, בתחנת הצילום התקופתי הצטלמה כל כיתה בסגנון הקיבוץ של פעם על רקע החציר ועם אביזרים שונים, ובתחנת הטאבון הכינו פיתות ואכלו בתאבון.

האירוע עבר בהנאה ובהתרגשות וקיבלנו פידבקים חיוביים ומרוב צים מצוות בית הספר, ההורים והילדים.

מעבר לחוויה המיוחדת שחוו ילדי בית הספר, ההתגייסות המרשימה של הורי העוגן והאווירה הנעימה של שיתוף פעולה, הציגו לנו ולבית הספר את כוחה החיובי של קהילה. תודה לכל מי שלקח חלק ואפשר את הצלחת האירוע.

תודה לצוות שותפיי שהרימו את האירוע במסירות, יסודיות ומתוך רצון אמיתי לעשות טוב:

רעות, רקפת, רז, טליה ונעמה.

נתראה בשמחות

הפנינג ספורטיבי בהשתתפות מעברות, משמר השרון והעוגן

לילך גל (נשרי)

(צילום שרית אלון)

הגעתי עם ילדיי בתשע ורבע בבוקר, התחנות רק החלו לפעול, וחוף משרית שקיבלה את פנינו בחיוך וענדה על ידנו את הצמיד הכחול, לא ראיתי חברים מהקיבוץ... אך כעבור זמן לא רב, חברי וילדי הקיבוץ גדשו את המקום והיתה הרגשה ביתית מדהימה וכיפית. התחנה שאנחנו הכי אהבנו היתה ההפעלה בחורשה. משחקי היגיון, גיבוש, שיתוף פעולה, פשטות, טבע, חברות ותחרותיות. היה מוצלח ביותר, חוויה שהשאירה טעם של עוד. **כל הכבוד למארגנים - הצלחתם בגדול!**

תודה שבניתם לנו בית - מפגש הוקרה לותיקים

רוני בלייר

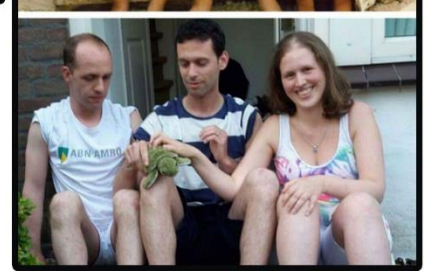
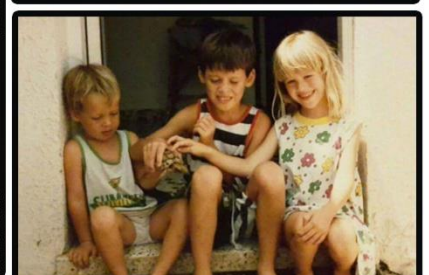
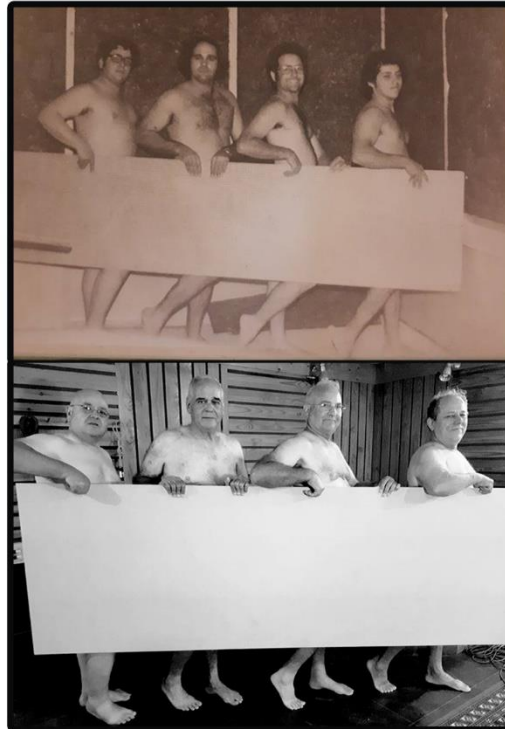
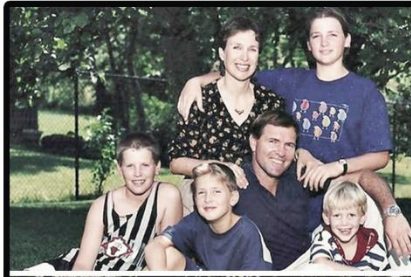
סידרו בגן המייסדים שולחנות וכסאות, הכינו עוגות, עוגיות, שלט ענק ועליו כתוב "תודה שבניתם לנו בית". בנוסף, הכינו המדריכים בינגו בנושא הקיבוץ של פעם ושי קטן עם ברכה לכל ותיק שהגיע. בשעה 17:00 הגיעו כל הותיקים. החניכים קיבלו את פניהם נרגשים ומרוגשים, עזרו להם ללכת, דיברו איתם ושאלו שאלות. הותיקים סיפרו סיפורים על הקיבוץ של פעם. הבינגו היה הצלחה מסחררת והעלה זיכרונות וחיוכים רבים. רגעים של נוסטלגיה היו באוויר. היה מפגש מקסים ומרגש במיוחד!

אין ספק שכיף להיות חלק מהקהילה פה, טוב לדעת שאנו מוקפים באנשים טובים, בעלי חמימות לב אין סופית.

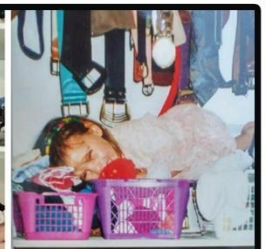
ביום שלישי אחר הצהריים בשעה 17:00, נתכנסנו חניכי ד' - ו', המדריכים והנעורים לאחר צהריים אחד, מרגש במיוחד. אחר צהריים אותו הקדשנו להוקרת תודה לותיקים על כך שבנו לנו את הקיבוץ המדהים שכולנו חיים בו והוא כל חיינו.

בתור צוות המדריכים של ד' - ו', השקענו והכנו את החניכים לקראת המפגש, הסברנו מה יהיה, כיצד צריך להתנהג ובעיקר את החשיבות והמשמעות של אותו מפגש. רצינו שהחניכים יבינו וילמדו על הקיבוץ של פעם, שלא הכל מובן מאליו, שהדברים לא נבנו סתם כך וכי יש חשיבות גדולה לכל הנושא הזה. רצינו שיראו בעצמם ויכירו את הותיקים פנים מול פנים וכמובן שגם הותיקים יראו את דור ההמשך של הקיבוץ. החניכים התגייסו למשימה,

יום הילד 2017
בקיבוץ העוגו

יום הילד 2017 במסגרת חגיגות ה-70

צור קורן

- **יוסקה, אורי גל, רז ודוד** (אבא)- שיתפו אותנו בסיפורים אדירים על הילדות של פעם בקיבוץ.
 - **מרסא**, שהפיקה בשיתוף ילדי הקיבוץ יצירה מדהימה שתלויה למזכרת בבריכה.
 - **עמרי לוי ודוד פלג חיים** (הלהקה המגניבה)- השוש של האירוע לדעתי, שהרימו הופעת שירי ילדים כולל הרכבים משוב- חים של הורים וילדיהם.
 - **רעות, אדוה, לימור, קובי, אלון ר., עמרי פ, אלישע, עידוא, אופיר, כרמל, רועי פ, ערן, יובל מ, לילך, שרית ורז**- חברים טובים שסייעו בתכנון ותפעול.
- היה לנו כיף לראות את הקהילה מגובשת ונהנית באירוע.**
לעוד שמחות רבות :)
בשם משפחת קורן, צור

-
- אז איך שבט קורן גוייס לנושא?**
יוסי גרטלר מצוות ה-70 פנה אלי, ולאחר התלבטות קלה נעניתי לאתגר, ומיד **ענר, עמית וכל משפחת קורן** נרתמה להפקה.
- מי יזם?**
צוות ה-70 עומד מאחורי הרעיון להחיות את חגיגות יום הילד, והיינו איתם בקשר צמוד בחודשים האחרונים.
- להפקת היום הזה סייעו אנשים רבים וטובים:**
- **יוסי גרטלר, נורית שמרר, רז בנשלום, אורלי שלם** ויתר צוות ה-70 ייעוץ וליווי מקצועי.
 - **הנעורים** בסיוע **רעות ואביב**- תפעלו תחנות משחקים של פעם ודוכן אוכל.
 - **ילדי המרכז וטליה**- עיצבו את השלטים לתחנות.
 - **רוני אסקפה שני**- מעצבת הבית.

הברזייה

לאסתר ורדי היקרה
ברכות חמות ומזל טוב גדול
בהגיעך לגיל המרשים והמכובד 95
רק בריאות ואושר
מאחלים ילדי וחברי הקיבוץ

לסבא עמוס ולסבתא עדנה פלג
לדודים אלעד, עידן, אורטל והמשפחות
ברכות חמות ומזל טוב
להולדת האחיינית והנכדה אדווה
בתם של יונת ועמיחי אחות לגפן.

לשלי ועידוא נווה
ברכות חמות ומזל טוב גדול
להולדת הבן יולא
אח לעמרי.

לסבתא דינה וייג
לדודות דניאלה ושלי והמשפחות
ברכות חמות ומזל טוב
להולדת הנכדה והאחיינית אביגיל
בתם של נטלי ונדב אחות לנעמי.

למרדכי בכר,
ברכות חמות ומזל טוב גדול
מכל ילדי וחברי הקיבוץ
לרגל הגיעך לגיל המכובד 90
מאחלים לך המון בריאות,
אריכות ימים והרבה אושר ונחת.

לאורה נהיר ועמית נהיר
ברכות חמות ומזל טוב גדול
לרגל נישואי הנכד והאחיין
תמיר ובח"ל סיגל
בנם הבכור של אלון וזהר.

ברכות חמות וכבוד גדול ליעל כהן (קמינסקי),
על זכייתה במקום השני במירוץ לזכרו של
אבנר ארד ז"ל, חבר קיבוץ מעברות.
במירוץ השתתפו גם אדם גולן,
ענבר ומור אחרותם והוריהם.

מפי הטף

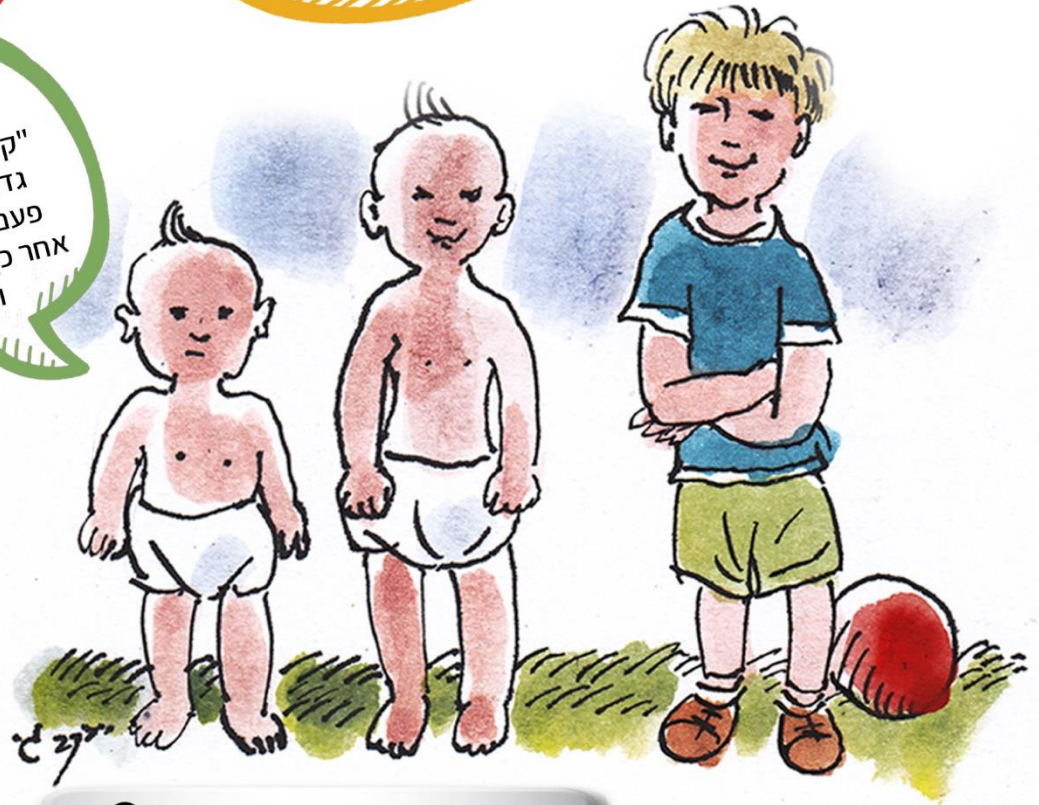
שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:
איילת ענבר

ארז קורן (2.5),
מחכה עם אמא מור
בתור לרופא עיניים.
ארז: "כולם הורים,
פה אין ילדים..."
אחרי כמה רגעים מסביר למור -
"אני גדול רק בקטן..."

גילי (2 וחודשיים) ועמרי הראל
פוגשים את שני פלג (בתם של
מיכל ואילן פלג) ובתה עופרי, בגן.
עמרי: "גילי, את יודעת שהייתי
עם אמא של עופרי (שני), ביחד
בגן כשהיינו ילדים".
גילי: "ואני הייתי עם רז,
אבא של עופרי, ביחד בגן..."

הגר (מטפלת בגן סביון):
"איתמר, לא לרוץ בגן".
איתמר זולבורד (2 ו 10 חודשים):
"אבל אני רץ במהירות המותרת".

סדר החיים לפי
אריאל רונן וייג (4.5):
"קודם תינוק, אחר כך תינוק
גדול, אחר כך גן ירדן, עוד
פעם גן ירדן, כיתה א, צבא,
אחר כך זה ילד גדול עם טלפון
ואחר כך אבא..."

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

כיצד אתקשרת
התאונה לתורה?
ואהו האירוע?

אוכל שבא מהלב

(צילומים: גליה אנדי פונטרמולי
ויעקב גוטרמן)

עוגת הגבינה המנצחת בתחרות חג השבועות של שושה גרנות

גליה אנדי פונטרמולי

חגיגת שבועות. פתיחת הברכה. שמש, אנשים מחייכים ועוגות גבינה. מי צריך יותר מזה?

בין שלל האירועים שהיו לנו בחג השבועות, יזמו המארגנים תחרות "עוגת הגבינה הכי". 7 אופות נהדרות נענו לאתגר:

יולה פלג, ורה דולבורד, שושה גרנות, קורין שמרר, רחלי מרון, ליאורה אגם ומעין ענבר. כל העוגות נערכו והוצגו על שולחן מהודר, כשמסביבו התגודד המון רב של מעריצים. בשולחן נפרד ישב ברוב פאר צוות השופטים המדופלים: **רועי פוקס, לילך גל, גרשון מרון, עינת גיל, יוסי לביא, מיקה קורן** והשופט הצעיר והמבין **גיא סרוקה.**

מוכרחה להתוודות שהפעם המושג "להיות קרובה לצלחת", היה לשם שינוי נעים ביותר, או ליתר דיוק טעים במיוחד... בין צילום לצילום טעמתי משלל העוגות והאמת - הבחירה לא היתה פשוטה.

צוות השופטים טעם מכל עוגה ועוגה, והגיע להכרעה....

נותר לנו לחכות במתח עד השעה 18:00, ובמהלך האירוע הנפלא של טכס הבאת הביכורים, הודיעו על הזוכה המאושרת:

והאוסקר הולך ל...!

שושה גרנות!!!!

שושה עלתה נרגשת על הבמה, קיבלה את הפרס והבטיחה לכל הצועקים מהיציע שביקשו לקבל את המתכון - "חכו לגיליון ביתנו הקרוב..." הבטיחה וקיימה.

ביקרתי את שושה בביתה, ושאלתי מה הביא אותה להשתתף בתחרות. שושה מספרת שזו ה"עוגה המנצחת" הפרטית שלה. היא מכינה אותה קרוב ל-40 שנה ותמיד מקבלת עליה שבחים. על תחרות עוגות הגבינה לשבועות שמעה מפה לאוזן ברחבי הקיבוץ, ופגשה לא מעט חברים שהציעו לה לקחת חלק, והם כנראה ידעו למה... ניגשה, נרשמה ו...זכתה!

אז אחרי שחיכתם כל כך יפה, ועם המון סבלנות, הנהו לפניכם מתכון עוגת הגבינה המנצחת של שושה:

מצרכים:

4 ביצים

50 גרם חמאה

1 וחצי כוס סוכר

2 קופסאות גבינה לבנה 5% - 500 גרם כל אחת

כף קונפלוור

כף קמח

סוכר וניל

קליפת לימון או תפוז מגורדת

עוגיות פתי-בר דק לתחתית העוגה

אופן ההכנה:

מפרידים את הביצים. את החלמון שמים בקערה גדולה ואת החלבון בכלי להקצפה. מקציפים את החלבונים, מוסיפים חצי כוס סוכר לאט לאט עד להקצפה יציבה.

מוסיפים את החמאה כשהיא מומסת לכלי של החלמונים, מוסיפים את כוס הסוכר שנותרה ומקציפים עד שיהיה בהיר. בהדרגה מוסיפים את הגבינה הלבנה, סוכר הוויניל וגרידת הלימון.

מחממים תנור ל-175 מעלות, מרפדים תבנית קפיצית עגולה עם עוגיות פתי-בר דק, שופכים את תערובת הגבינה ומכניסים לתנור ב-150 מעלות למשך 40-50 דקות עד שרואים שהעוגה בגוון חום.

כשמוציאים את העוגה מפרידים אותה מן הדפנות בסכין. ואז... אפשר להתחיל לאכול. אם יש בכוחכם להתאפק קלות, אפשר לחכות קצת ולקשט בקצפת.

בתאבון!!

ארגזית לאור

בת 69, נשואה לדובי,
אמא של רז, שמרית, לירון ויערה
סבתא מאושרת של ליהיא, יהונתן,
אלון, עידו, גיא, גלי, נעמה, אור ודניאל

מדף מועדף

המעדנייה בשופרסל

יום שישי

בישולים לקראת ארוחת הערב
המשפחתית, פתירת תשבצים
בעיתון "ישראל היום"

חו"ל

מרוקו והמזרח הרחוק

קניות לבית

בעיקר בשופרסל עמק חפר
והשלמות באלונית העוגן

חנות אהובה

חממות של צמחי בית באזור
ו"פרחי תבור"

כושר

מדי פעם רוכבת על
אופני שטח בשדות,
שוחה בבריכת העוגן

שופינג

להסתובב מדי פעם, בעיקר
לקראת חגים, עם הבנות והנכדות
בקניונים.

אינטרנט

קריאת מיילים, חיפוש
מתכונים לארוחת שישי
בערב, ופייסבוק

גילטי פלז'ר

מתחילה בשתי קוביות שוקולד,
לא מתאפקת
ומחסלת את כל החבילה...

קפה

נס קפה
טסטרס צ'ויס
פעמיים ביום

מעצבן

אחרי שסיימתי לנקות את הבית,
לא עוברת שעה והכל שוב מלא אבק

בית קפה

לפעמים עם
המשפחה בגרציא

תשבץ

דינה וויג

10	9	8		7		6	5		4	3	2	1
		14			13		12					11
			18			17		16				15
	22			21					20		19	
					26		25			24		23
33	32			31		30	29				28	27
		38			37	36				35		34
			41				40					39
				46	45			44	43			42
	50	49				48				47		
55		54					53				52	51
			59					58	57			56
		62						61				60

מאונך: 1. לילדים זה נמשך חודשיים, בתום הלימודים, למבוגרים הרבה פחות...7. לובשים כשנכנסים לבריכה או לים (2,3), 11. נמצא הרבה שנים באותה עבודה, או בקיבוץ, מדור המייסדים, 12. כלי משחק בחוף הים, 14. חרק, 15. בושם מקראי, 17. ארצנו, 19. עיר בירה באירופה, 21. סוג של בר מים (2,3), 24. משמיד משהו באמצעות אש, 26. זריקת אבנים, 27. גדול בתורה, 29. כלי תאורה, 31. מטבע יפני, 32. נשאר לישון, 34. קיבוץ בצפון, 36. בית דין גבוה לצדק, 38. המון רב, 39. אישה ביום חתונתה, 40. עשה, יצר, לא ישב בטל, 41. תבואה, 42. סינטיציה, 45. קיבוץ בשרון, 47. פרח נאה, 48. דלק אחרי מישהו, 49. מילת יחס, 51. דמות אגדתית: המעגל, 53. עמד בראש ארגון וקבע את דרכי העבודה, 54. ניצוץ אש, 56. אתר הנצחה, 57. שם של פרח יפה הפורח בקיץ, 59. להגיד, 60. ארע, התרחש, 61. פרי אפייני לקיץ, 62. נטה לכיוון מסוים.

מאונך: 1. בקיץ יש כבד, 2. מחילה על זכות, 3. ביאור, 4. מבד עבה תפור, המשמש לאחסון כגון דגנים, קמח וכו'... 5. מקור מים גדול, שנעים להגיע אליו בקיץ, 6. שיחות באינטרנט, 7. נמש, כתם שמש(3,4), 8. נמצא בגינה להפחיד ציפורים, 9. גיל בר מצווה, 10. מדליקים בעזרתו אש, 13. תבן, 16. שואבים משם מים, 18. אפשר לסמוך עליו, הגון, 20. יחיד, 22. פאניקה..., 23. אתר בקיבוץ שהכי נעים להיות בו בקיץ, (4,5), 25. שמא, 28. אחד הרמטכ"לים בעבר, (2,2), 30. החצי מחצי, 33. ידע נרכש, 35. אחי משה בתנ"ך, 37. מאכל קייצי קר, טעים ביותר, 38. משמש כהגנה על הגוף בבריכה או בים, (4,3), 40. כאן, 41. אצלו, 43. כלי דם, 44. קיטור, 46. דש בבגד, קמט, 48. שם שולחן, שידה, מיטה וכו' חדשים בבית: ... את הבית, 50. מושב בגליל המערבי, 52. נחל, 53. ביטוי, אמירה, 55. לא חמה, 58. מילת שלילה.

פתרון מי אני ומה שמי

האירוע הוא יום החברה. אירוע שנחוג בקיבוצנו לפני שנים רבות וזכור לטובה. ביום זה יצאו כל חברות הקיבוץ לטיול גדול מחוץ לקיבוץ, והגברים מילאו את מקומן בענפי הקיבוץ השונים. הקשר לתורה: **יעקב גוטרמן** הרועה (את צאן העוגן...), שלש עפרות ורחלה אחת (עפרה פוקס, עפרה רוזמן, עפרה יעקב ורחל מרון).

(צילומים: יעקב גוטמן)

